

A KIS ÚT

IN MEMORIAM EGLIS ISTVÁN

Fájdalmas búcsúsorokat találnak ezúttal olvasóink A KIS ÚT rovat címe alatt, hol olyan hosszú időn át olvashatták hónapról hónapra Eglis István okos, igazi keresztény bölcsességet és humanitást sugárzó írásait.

A jóbarát, a kedves és mindig szolgálatkész munkatárs most eltávozott körünkből, magához szólította az; aki annak idején, alig több mint negyed százada, munkásnak küldte a saját szőlőjébe. Gyászunkban minden bizonnyal együtt érző szívvel osztozik a Vigilia egész olvasótáborára.

Életének ötvenedik évében járt Eglis István. Tragikus baleset vetett véget váratlanul munkás életének. Az igazság és emberség szószólója volt mindenkor. Akkor is, mikor az embertelenség ülte diadalát és vele is megjáratta a hirhedt dachauai internálótábor kálváriáját. Sohasem beszélt ottani élményeiről, még barátainak sem. Nem tekintette olyan érdemnek, amelyből tőkét lehet kovácsolni. De társai, akik együtt voltak vele a fogságban, elmondották, hogy világnézeti különbség nélkül mindenki szerette, mert ott is talpig ember maradt, a lelkek együttérző pásztorára, vígasztalójára.

Igazi kis út volt az övé, a szó legkisszentterézibb értelmében. Noha sokoldalú és átlagon felüli műveltsége, kiváló lelkipásztori képességei indokolttá tették volna, nem csinált evilági értelemben vett „karriert”. Semmiféle egyházi rangja nem volt, végig megmaradt egyszerű káplánnak. Szentbeszédei, lelkigyakorlati eseményszámba mentek, ezek hallgatták. De emléküket csak hálás, buzgó szívek őrzik. Aminthogy áldásos papi életének is csak a sok-sok lélekből maradt nyoma, akik gondjaikkal, problémáikkal hozzá fordultak és tanácsra, segítő kézre találtak.

Vagyona, pénze sosem volt, a külsejére sem adott sokat, éveken át láttuk ugyanabban a kopottas ruhában. De a szíve tele volt kimeríthetetlen gazdagsággal, bölcsességgel, szeretettel. Mindenkinek mindene volt, mint Szent Pál írja, és valóban illettek rá a biblia szavai: „Szívem szerint való pásztorokat adok majd nektek, kik tudással és bölcsességgel legeltetnek titeket” (Jer. 3, 15).

Híven és szeretettel őrizzük emlékét.